

Arrest

nr. 296 788 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum (type C).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker bezocht in het verleden meermaals België in het kader van toerisme.

1.2. Op 11 december 2017 diende verzoeker samen met zijn echtgenote in België vruchteloos een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van hun Belgische schoonzoon. Deze aanvragen gaven aanleiding tot weigeringsbeslissingen (bijlagen 20) en vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Uiteindelijk werd deze verblijfsprocedure afgesloten met het verwerpingsarrest van de Raad van 14 september 2020

(RvV 14 september 2020, nr. 240 770). Verzoeker en zijn echtgenote keerden naderhand terug naar Vietnam.

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 23 september 2022 een aanvraag in voor een visum type C bij de Belgische vertegenwoordiging in Hanoi (Vietnam) met het oog op familiebezoek.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 oktober 2022 beslissingen tot weigering van het visum type C. Deze beslissingen werden naderhand ingetrokken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 december 2022 nieuwe weigeringsbeslissingen die niet werden aangevochten.

1.6. Verzoeker diende op 6 maart 2023 een nieuwe aanvraag in voor een visum type C bij de Belgische vertegenwoordiging in Hanoi (Vietnam) met het oog op familiebezoek.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 april 2023 een beslissing tot weigering van het visum type C. Verzoeker werd hiervan op 11 april 2023 op de Belgische vertegenwoordiging in Hanoi in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

*Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code **

(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene heeft geen job en beschikt niet over voldoende en regelmatige inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst (pensioen, huuropbrengsten, uitkeringen, ...).

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen, hij legt wel een spaarrekening neer, maar de oorsprong van deze middelen is ongekend.

De gezinsherenigingsprocedure die betrokkene in 2017 in België heeft opgestart, werd geweigerd. Gezien betrokkene onvoldoende sociaal-economische banden aantoonde met het land van origine, blijft de twijfel over een tijdige terugkeer bestaan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De besteden beslissing is omwille van drie redenen gebrekkig:

1. Verzoekende partij kwam reeds eerder met een visum kort verblijf naar België omwille van toeristische redenen/familiebezoek:

- Een visum geldig van 7/04/2017 tot 21/07/2017;

- Een visum geldig van 3/06/2016 tot 19/09/2016;

- Een visum geldig van 30/05/2014 tot 12/09/2014.

Verzoekers echtgenote kwam eveneens eerder op vakantie met een visum C, van 30/05/2014 tot 12/09/2014.

Verzoekende partij respecteerte steeds de termijn van deze visa, en keerde na afloop van de vakantie terug naar Vietnam.

Telkens wanneer verzoekende partij een visum kort verblijf met het oog op een vakantie/kort familiebezoek indiende, keerde verzoekende partij na afloop van dit visum tijdig terug naar Vietnam.

In 2017 diende verzoekende partij een aanvraag voor een Visum C in, niet met het oog op een korte vakantie in België, maar met het oog op een gezinshereniging als ascendent van een meerderjarige Belg die gebruik maakte van het Europees recht op vrij verkeer. De nodige bewijzen werden bij deze visumaanvraag voorgelegd, waaronder het bewijs dat verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon, en het bewijs dat de referentiepersoon als Belg een periode in Nederland woonde.

Verwerende partij was dus vanaf de visumaanvraag op de hoogte van de intenties van verzoekende partij. De intenties van verzoekende partij waren steeds duidelijk.

Het visum C werd goedgekeurd, waarop verzoekende partij naar België kwam en de procedure gezinshereniging opstartte bij de gemeente.

Verzoekende partij meende oprecht dat ze in aanmerking kwam in 2017 voor een gezinshereniging als ascendent van een meerderjarige Belg die gebruik maakte van het Europees recht op vrij verkeer. Het beleid van de DVZ en de Europese rechtspraak zijn sindsdien ook geëvolueerd, en maakten de procedure gaandeweg moeilijker.

Verwerende partij nam twee maal een negatieve beslissing in de aanvraag tot gezinshereniging, waarop verzoekende partij deze beslissingen voorlegde bij Uw Raad ter toetsing aan de beginselen van behoorlijk bestuur en de Vreemdelingenwet. Twee maal vernietigde Uw Raad de visumweigeringen.

Men kan het verzoekende partij moeilijk kwalijk nemen dat ze een beslissing van de uitvoerende macht door de rechterlijke macht laat toetsen. Verzoeker putte enkel haar rechtsmiddelen uit, en terecht, gezien het feit dat Uw Raad de beslissing in de aanvraag tot gezinshereniging twee maal vernietigde.

Bij een derde negatieve beslissing legde verzoekende partij dit nogmaals aan Uw Raad voor, waarop het beroep werd verworpen.

Voor verzoekende partij maakte deze beslissing van Uw Raad duidelijk dat ze niet in aanmerking kwam voor de procedure gezinshereniging als ascendent van een meerderjarige Belg die gebruik maakte van het Europees recht op vrij verkeer.

Verzoekende partij en zijn echtgenote, die hetzelfde traject doorliep, keerden terug naar Vietnam.

Verwerende partij ziet over het hoofd dat verzoekende partij haar intenties steeds duidelijk heeft gemaakt.

Bij een visum kort verblijf met het oog op toerisme/familiebezoek, keerde verzoekende partij steeds tijdig terug naar Vietnam. Bij het visum kort verblijf, met het oog op het opstarten van een procedure gezinshereniging (hetgeen verwerende partij goedkeurde), deed verzoekende partij ook effectief dat.

Verwerende partij ziet over het hoofd dat verzoekende partij is teruggekeerd, nadat duidelijk werd dat ze niet in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht via een gezinshereniging. Verzoekende partij heeft geen intentie tot lang verblijf in België nu zij weet dat ze niet in aanmerking komt voor een legaal verblijf, hetgeen deze terugkeer naar Vietnam aantoont.

Nu verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf met het oog op toerisme/familiebezoek aanvraagt, kan men dit niet zomaar afwijzen op basis van deze eerdere procedure gezinshereniging, die verzoekende partij opstartte nadat een visum kort verblijf met het oog op de opstart van de procedure gezinshereniging, werd goedgekeurd.

Al deze elementen blijken uit het administratief dossier, waardoor verwerende partij er dan ook kennis van had. De intenties van verzoekende partij zijn steeds duidelijk geweest. Op geen enkel moment, niet bij de 3 eerdere toeristenvisa, en niet bij de aanvraag van het visum met het oog op een gezinshereniging in België, heeft verzoeker verkeerde of misleidende informatie aan verwerende partij verschaft. De twijfel van verwerende partij over de tijdige terugkeer van verzoeker is dan ook ongefundeerd. Verwerende partij gaat hier dan ook onzorgvuldig te werk, door met deze elementen geen rekening te houden.

2. Verwerende partij meent voorts dat verzoeker 'onvoldoende sociaal-economische banden' aantoont met zijn land van origine, waardoor er twijfel over een tijdige terugkeer zou bestaan.

Verwerende partij ziet hier echter de echtgenote van verzoeker over het hoofd, die geen visum C heeft aangevraagd, en plant om in Vietnam te blijven tijdens de vakantie van verzoeker.

Verzoekers kwam reeds 2 keer eerder op familiebezoek in België zonder hierbij vergezeld te worden door zijn echtgenote, en keerde steeds tijdig terug naar haar in Vietnam.

Verzoekers echtgenote in Vietnam is niet bepaald een verwaarloosbare sociale band met het land. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door dit over het hoofd te zien.

Indien verwerende partij meent dat er een sterkere band vereist is met het land van origine dan een echtgenote, diende men hierover motieven in de bestreden beslissing op te nemen. Aangezien dit niet gebeurde, is ook de motiveringsplicht geschonden.

Ten overvloedde wenst verzoeker nog het volgende op te merken. Verzoeker weet dat hij geen legaal verblijfsrecht in België kan verkrijgen (hij probeerde dit immers zonder succes), en hij weet dat hij zijn echtgenote niet in een latere fase via een gezinshereniging naar België kan laten overkomen.

De bedoeling van het koppel is zoals steeds duidelijk aangekondigd aan de Belgische ambassade, en in lijn met hun verklaringen: een familiebezoek van verzoeker, terwijl zijn echtgenote in Vietnam blijft, en verzoeker zal verwelkomen na zijn vakantie.

3. Tot slot hield verwerende partij ten onrechte over het hoofd dat verzoeker drie eigendomsaktes heeft voorgelegd van eigendommen in Vietnam.

Dit zijn banden met Vietnam waarmee verwerende partij ten onrechte geen rekening hield.

Onder meer op basis van deze verkeerde inschatting concludeert verwerende partij dat er onvoldoende garanties zijn op terugkeer na het verstrijken van het visum. Verwerende partij baseerde haar inschatting van het zogenaamde 'vestigingsgevaar' op een onvolledige lezing van de stukken in het administratief dossier. Verwerende partij gaat hierdoor dan ook onzorgvuldig te werk.

4. Het is duidelijk dat er sprake is van een onzorgvuldige feitenvinding, en dat verwerende partij op ongefundeerde wijze besloot dat de wil om terug te keren naar Vietnam door verzoekende partij niet werd aangetoond.

Hierdoor beging verwerende partij om te beginnen een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over de relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu gebeurde dit niet. Verwerende partij baseerde haar inschatting van het zogenaamde 'vestigingsgevaar' op een manifest foutieve lezing van het administratief dossier.

Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

De motieven van de bestreden beslissing zijn zoals hierboven aangetoond immers niet feitelijk juist, noch draagkrachtig.

Verzoekende partij wenst omwille van de voorgaande redenen dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden weigeringsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 32 van de verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) als haar juridische grondslag. Deze bepaling bevat de weigeringsgronden voor een Schengenvisum en luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat verzoeker *“geen job (heeft) en (...) niet over voldoende en regelmatige inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst (pensioen, huuropbrengsten, uitkeringen, ...) (beschikt)”* en evenmin aantoonde *“te beschikken over persoonlijke financiële middelen, hij legt wel een spaarrekening neer, maar de oorsprong van deze middelen is ongekend.”* In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de geweigerde gezinsherenigingsprocedure. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat er *“redelijke twijfel (bestaat) over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten”*.

2.8. In zijn middel stipt verzoeker aan dat hij in het verleden reeds geregeld naar België kwam en na afloop van het visum telkens terugkeerde naar Vietnam. Verzoeker benadrukt ook dat hij niet de intentie heeft om langer in België te verblijven. Hij stelt ervan op de hoogte te zijn dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden. Volgens verzoeker kan men het visum niet weigeren op basis van de eerdere procedure gezinshereniging.

Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote in Vietnam wenst te blijven, hetgeen door de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd werd gezien. Zijn echtgenote vormt volgens verzoeker een voldoende sterke sociale band met het land van herkomst en hij stelt dat hun bedoelingen in lijn liggen met hun verklaringen, waarbij de echtgenote verzoeker zal verwelkomen na zijn vakantie in België.

Tenslotte verliest de verwerende partij volgens verzoeker uit het oog dat hij drie eigendomsaktes van eigendommen in Vietnam heeft voorgelegd waardoor zou blijken dat hij wel wenst terug te keren naar Vietnam.

2.9. De Raad wijst op de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat uit de bewoordingen van de artikelen 21.1 en 32.1 van de Visumcode voortvloeit dat de overheid over een ruime beoordelingsmarge beschikt met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van deze bepalingen en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen. Deze beoordelingsmarge geldt dus ook wanneer de overheid beoordeelt of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten (cf. HvJ 19 december 2013, Rahmanian Koushaki t. Bondsrepubliek Duitsland (GK), nr. C-84/12, §§ 56-63).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker, die ondertussen meer dan 65 jaar oud is, de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet weerlegt dat hij geen job of regelmatige inkomsten (uit een pensioen, huuropbrengsten of uitkeringen) heeft in zijn land van herkomst. In de beslissing werd er weliswaar op gewezen dat verzoeker gegevens betreffende een spaarrekening had meegedeeld, maar de gemachtigde van de staatssecretaris wees erop dat de oorsprong van deze middelen niet gekend was. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoeker op basis van de voorgelegde gegevens *“onvoldoende sociaal-economische banden aantoonde met het land van origine”*.

Verzoeker kan ook niet ontkennen dat hij in 2017 in België een gezinsherenigingsprocedure had opgestart die aanleiding gaf tot een weigeringsbeslissing. Verzoeker stipt aan dat hij na eerdere visa kort verblijf steeds terugkeerde naar zijn land van herkomst, en dat hij ook na de mislukte gezinsherenigingsprocedure naar Vietnam terugkeerde. In weerwil van verzoekers beweringen vormt dit niet het enige motief van de weigeringsbeslissing. De bewering van verzoeker dat hij thans niet de intentie heeft om in België te blijven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich eerder wel in België wenste te vestigen in functie van

zijn Belgische schoonzoon, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris dit element mede kon aangrijpen bij het maken van zijn prognose en gerede twijfel koestert over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de door hem neergelegde eigendomsaktes, brengt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in herinnering dat verzoeker niet had aangetoond dat hij van deze eigendommen bepaalde regelmatige (huur-)inkomsten zou genieten in Vietnam. Het enkele gegeven dat verzoeker over eigendommen beschikt in zijn land van herkomst, hetgeen in de bestreden beslissing niet wordt ontkend, houdt niet in dat er niet langer kan worden getwijfeld aan zijn intenties om terug te keren naar zijn land van herkomst wanneer de geldigheidsduur van het visum verstrijkt.

2.11. In zoverre verzoeker de Raad wenst uit te nodigen tot een nieuwe feitelijke beoordeling van zijn visumaanvraag, dient erop te worden gewezen dat het hem niet toekomt zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid op onwettige wijze heeft uitgeoefend.

2.12. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beschikbare gegevens onjuist zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen onzorgvuldigheid, noch een motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN